

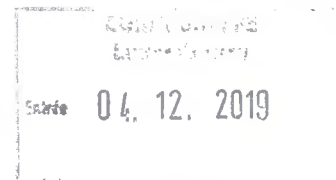
Toto rozhodnutí nabylo právní moci:

dne 6. 11. 2019

č. j. 31 A 172/2017 -119

MA

C-SP1/19-1-

V Brně

dne 26. 11. 2019

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **Tesco Stores ČR a.s.**, IČO 45308314
sídlem Vršovická 1527/68b, 100 00 Praha 10
zastoupený advokátem Mgr. Luďkem Šrubařem
sídlem Hanusova 1537/1, 140 00 Praha 4 - Michle

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**,
sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

Zapsáno do rejstříku podání Soudního dvora pod číslem	1136007
V Lucemburku dne	04. 12. 2019
Fax/e-mail:	
Podáno dne:	04/12/19

Vedoucí kanceláře,
soudního dvora v.z.
Miroslav Alekseev
Vedoucí oddělení

o žalobě proti rozhodnutím ze dne 21.4.2017, č.j. 19616/2017-MZE-18121 a č.j. 19617/2017-MZE-18121

takto:

I. Soudnímu dvoru Evropské unie se předkládá následující předběžná otázka:

Má být pravidlo obsažené v příloze VII části E bodu 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. října 2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 a (ES) č. 1925/2006 a o zrušení směrnice Komise 87/250/EHS, směrnice Rady 90/496/EHS, směrnice Komise 1999/10/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES, směrnic Komise 2002/67/ES a 2008/5/ES a nařízení Komise (ES) č. 608/2004, vykládáno tak, že u potraviny určené konečnému spotřebiteli v České republice lze uvádět v rámci složení výrobku směsnou složku vymezenou v příloze I části A bodu 2 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/36/ES ze dne 23. června 2000 o kakaových a čokoládových výrobcích určených k lidské spotřebě, ve znění pozdějších předpisů, bez rozvedení jejího složení pouze v případě, že je tato směsná složka označena přesně podle české jazykové verze přílohy I směrnice 2000/36/ES?

II. Řízení se přerušuje.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Brně (dále jen „inspektorát SZPI“), vydala dne 27. 5. 2016 opatření č. D017-70454/16/D02, kterým žalobci mimo jiné nařídila provést stažení všech výrobků Monte, mléčný dezert čokoládový s lískovými oříšky 220 g, Monte mléčný dezert čokoládový 100 g a Monte drink mléčný nápoj čokoládový s lískovými oříšky 200 ml, a to ze všech provozoven v ČR, neboť v jejich složení bylo uvedeno „čokoládový

prášek“, aniž by byl u této směsné složky rozepsán seznam složek, jak vyžaduje čl. 9 odst. 1 písm. b) v návaznosti na čl. 18 odst. 1 a 4 nařízení č. 1169/2011, o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 a (ES) č. 1925/2006 a o zrušení směrnice Komise 87/250/EHS, směrnice Rady 90/496/EHS, směrnice Komise 1999/10/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES, směrnice Komise 2002/67/ES a 2008/5/ES a nařízení Komise (ES) č. 608/2004 (dále jen „nařízení 1169/2011“). V příloze I části A bodu 2 písm. c) směrnice č. 2000/36/ES, o kakaových a čokoládových výrobcích určených k lidské spotřebě (dále jen „směrnice 2000/36/ES“) je totiž vymezen pouze pojem „čokoláda v prášku“ nikoliv „čokoládový prášek“. Uváděním nedostatečně nebo nesprávně označené potraviny do oběhu porušil žalobce podle inspektorátů SZPI § 11 odst. 2 písm. a) bod 3. zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 6. 9. 2016. Zároveň inspektorát SZPI opatřením č. D017-70454/16/C z totožných důvodů zakázal také další uvádění na trh těchto výrobků. Proti těmto opatřením podal žalobce dne 1. 6. 2016 námitku, kterou inspektorát SZPI posoudil jako odvolání, kterému rozhodnutím ze dne 6. 6. 2016, č. j. SZPI/AB744-18/2016, vyhověl v části týkající se trojice výrobků Monte, zrušil opatření týkající se zákazu jejich uvádění na trh a řízení o této otázce zastavil. Rozhodnutím č. j. SZPI/AB744-19/2016 z téhož dne pak zrušil i opatření týkající se stažení trojice druhů výrobků Monte ze všech provozoven v ČR. Následně však ústřední inspektorát Státní zemědělské a potravinářské inspekce v rámci zkráceného přezkumného řízení rozhodnutími ze dne 2. 2. 2017, č. j. SZPI/AM765-46/2016 a SZPI/AM765-47/2016, změnil rozhodnutí inspektorátu SZPI ze dne 6. 6. 2016, č. j. SZPI/AB744-18/2016 a č. j. SZPI/AB744-19/2016, a to tak, že se odvolání proti opatřením č. D017-70454/16/D02 a D017-70454/16C zamítají a opatření se potvrzují. Konstatoval, že je třeba rozlišovat „čokoládu v prášku“ a „čokoládový prášek“ a námitka žalobce posouzená jako odvolání měla být zamítnuta. S tímto názorem se ztotožnil i žalovaný, který rozhodnutími ze dne 21. 4. 2017, č. j. 19616/2017-MZE-18121 a č. j. 19617/2017-MZE-18121, zamítl odvolání žalobce proti dvojici rozhodnutí vydaných ve zkráceném přezkumném řízení.

2. Žalobce napadl tato dvě rozhodnutí žalobou, v níž mimo jiné namítá, že výjimka podle přílohy VII část E bod 2 písm. a) nařízení 1169/2011 platí i pro „čokoládový prášek“, neboť obsah tohoto spojení je identický jako u „čokolády v prášku“. Synonymní pojmy musejí být vykládány vždy stejně, aby nevznikla právní nejistota. Závěr, že je rozhodující česká jazyková verze směrnice 2000/36/ES, je podle něj v rozporu s principy fungování práva Evropské unie. Nelze vykládat právní předpis k tíži osoby jen proto, že jedna jazyková verze nepoužívá totožná slova jako jazyková verze jiná. Všechny jazykové verze mají stejnou platnost.
3. Krajský soud v Brně žalobu zamítl rozsudkem ze dne 26. 2. 2019, č. j. 31 A 172/2017-87. K předkládané otázce přitom zaujal názor, že seznam výrobků obsažený v jednotlivých jazykových verzích přílohy I směrnice 2000/36/ES je příkladem zakotvení závazných prodejních názvů pro jednotlivé členské státy. Jednotlivé jazykové verze nejsou pouhými překlady a rozdíly mezi názvy výrobků nepředstavují rozpory, které by bylo na místě odstraňovat.
4. Na základě kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 123/2019-23, zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 2. 2019, č. j. 31 A 172/2017-87, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že nelze dát přednost české jazykové verzi směrnice 2000/36/ES, a žalobce byl proto oprávněn vycházet z německého či polského znění směrnice a použít překlad do češtiny z těchto jazykových verzí.

II. Relevantní právní úprava

5. Předkládaná předběžná otázka se týká správného označování výrobků, které je regulováno unijním právem. Soud pro úplnost uvádí také dotčené ustanovení vnitrostátního práva, které

ovšem řeší až otázky navazující, tj. důsledky plynoucí z nesprávného označení potravinového výrobku.

II.A. Vnitrostátní právo

6. Ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) bod 3. zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 6. 9. 2016 stanoví: „*Provozovatel potravinářského podniku uvedený v odstavci 1 je dále povinen*
- a) *neprodleně vyřadit z dalšího oběhu potraviny*
- [...]
3. *nedostatečně nebo nesprávně označené, [...].“*

III.B. Unijní právo

7. Článek 9 odst. 1 písm. b) nařízení 1169/2011 stanoví: „*V souladu s články 10 až 35 a s výhradou odchytek obsažených v této kapitole se povinně uvádějí tyto údaje:*
- [...]
- b) *seznam složek;*
- [...]“.
8. Článek 18 odst. 1 nařízení 1169/2011 stanoví: „*Seznam složek se nadepíše nebo uvede patřičným nadpisem obsahujícím slovo „složení“. Seznam složek obsahuje všechny složky potraviny seřazené sestupně podle hmotnosti, stanovené v okamžiku jejich použití při výrobě potraviny.“*
9. Článek 18 odst. 4 nařízení 1169/2011 stanoví: „*Technická pravidla použití odstavců 1 a 2 tohoto článku jsou stanovena v příloze VII.“*
10. Příloha VII část E odst. 2 písm. a) nařízení 1169/2011 stanoví: „*Aniž je dotčen článek 21, není seznam složek u směsných složek povinný,*
- a) *pokud je složení směsné složky stanoveno v platných předpisech Unie a pokud směsná složka tvoří méně než 2 % konečného výrobku; toto ustanovení se však nepoužije pro potravinářské přídatné látky, s výhradou čl. 20 písm. a) až d);*
- [...]“.
11. Čl. 3 odst. 1 směrnice 2000/36/ES stanoví: „*Prodejní názvy uvedené v příloze I jsou vyhrazeny pouze pro výrobky tam uvedené a musí být při obchodování s nimi použity pro jejich pojmenování. Tyto prodejní názvy však mohou být podle předpisů nebo zvyklostí členského státu, v němž je výrobek prodáván konečnému spotřebiteli, použity doplňkově také pro pojmenování jiných výrobků, které se nedají zaměnit s výrobky vymezenými v příloze I.“*
12. Příloha I část A bod 2 písm. c) směrnice 2000/36/ES stanoví: „*Čokoláda v prášku je názvem pro výrobek sestávající ze směsi kakaového prášku a cukru, obsahující nejméně 32 % kakaového prášku“.*

III. Rozbor předkládané předběžné otázky

13. K předkládané otázce vyslovil svůj právní názor v této věci již Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku. Jelikož Krajský soud v Brně hodlá předložit argumentaci oponující právnímu názoru Nejvyššího správního soudu, který navíc nebude účastníkem řízení o předběžné otázce, považuje soud za vhodné a korektní nejprve v nezkráceném znění citovat právě argumentaci Nejvyššího správního soudu.

III.A. Právní názor Nejvyššího správního soudu

14. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 123/2019-23, zaujal následující právní názor k předkládané předběžné otázce (pozn. soudu: „stěžovatelkou“ se v citovaném textu rozumí žalobce, o jehož kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodoval):

[20] Příloha I k této směrnici stanoví prodejní názvy, definice a vlastnosti výrobků. V části A, bod 2, písm. c) je definována „čokoláda v prášku“, která „je názvem pro výrobek sestávající ze směsi kakaového prášku a cukrů, obsahující nejméně 32 % kakaového prášku“.

[21] Zatímco česká verze směrnice 2000/36/ES mluví o „čokoládě v prášku“, stěžovatelka poukazuje na znění německé („Schokoladenpulver“) a polské („Proszynek czekoladowy, czekolada w proszku“). Během řízení byla zmíněna také další znění, je tedy možno ocitovat znění anglické („Powdered chocolate, chocolate in powder“), francouzské („Chocolat en poudre“), italské („Cioccolato in polvere“) a slovenské („Prášková čokoláda, čokoláda v prášku“).

[22] Rozhodnou právní otázkou pro posouzení této námítky je, zda stěžovatelka mohla na svých výrobcích použít označení „čokoládový prášek“. Žalovaný tvrdí, že mohla použít pouze označení „čokoláda v prášku“, které doslova odpovídá českému znění směrnice 2000/36/ES, jinak měla povinnost rozepsat složení této směsné složky svých výrobků, neboť při použití jiného označení než „čokoláda v prášku“ už nemohla využít možnosti poskytované přílohou VII část E odst. 2 písm. a) nařízení 1169/2011.

[23] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že mohla namísto označení „čokoláda v prášku“ použít i označení „čokoládový prášek“.

[24] Vychází ze setrvalé judikatury Soudního dvora, podle níž jsou všechny jazykové verze právních aktů EU stejně závazné. Již v rozsudku Evropského soudního dvora ze dne 6. 10. 1982 ve věci C-283/81, Srl Cilfit – v likvidaci – a další proti Ministerstvu zdravotnictví a Lanificio di Gavardo SpA proti Ministerstvu zdravotnictví, bylo v bodě 18 jasně uvedeno, že „legislativní akty Společenství jsou koncipovány v různých jazycích a různé jazykové verze jsou všechny stejně závazné.“ (překlad NSS). V rozsudku ze dne 19. 4. 2007 ve věci C-63/06, UAB Profisa proti Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos, shrnul Soudní dvůr EU tuto jasnou judikaturu v bodě 13 následovně: „Podle ustálené judikatury vylučuje nutnost jednotného použití, a tedy i výkladu ustanovení práva Společenství, aby byl text ustanovení v případě pochybností nahlášen samostatně v jedné z jeho verzí, a naopak vyžaduje, aby byl vykládán a používán ve světle verzí v jiných úředních jazycích (rozsudky ze dne 12. listopadu 1969, Stauder v. Ulm, 29/69, Recueil, s. 419, bod 3, ze dne 7. července 1988, Moksels, 55/87, Recueil, s. 3845, bod 15; a ze dne 2. dubna 1998, EMU Tabac a další, C-296/95, Recueil, s. I-1605, bod 36).“ Stejně tak v bodě 24 nedávného rozsudku ze dne 13. 9. 2018 ve věci C-287/17, Česká pojišťovna, a. s., proti WCZ, spol. s r. o., Soudní dvůr EU uvedl: „Podle ustálené judikatury přitom formulace použité v jedné z jazykových verzí ustanovení unijního práva nemůže sloužit jako jediný základ pro výklad tohoto ustanovení ani jí nemůže být přiznána přednost před jinými jazykovými verzemi. Ustanovení unijního práva musí být totiž vykládána a používána jednotně na základě znění vypracovaných ve všech jazycích Evropské unie (rozsudek ze dne 6. června 2018, Tarragó da Silveira, C-250/17, EU:C:2018:398, bod 20).“

[25] Je tedy třeba jednoznačně odmítnout představu, že označování čokoládových výrobků na území ČR se musí řídit výhradně českou verzí směrnice 2000/36/ES, zatímco jejich označování v jiných členských státech se musí řídit jejich národními jazykovými verzemi. Taková představa by byla v rozporu jak s právě citovanou judikaturou, tak zejména s principem volného pohybu zboží a se samotným smyslem harmonizace označování potravin jako nástroje vnitřního trhu.

[26] Právě na těchto principech je založena směrnice 2000/36/ES, jak vyplývá již z bodu 7 její preambule: *Má-li být zaručena jednotná povaha vnitřního trhu, musí být všechny čokoládové výrobky spadající do oblasti působnosti této směrnice v oběhu ve Společenství pod prodejními názvy stanovenými v příloze I této směrnice.* Bod 3 této preambule pak vymezil smysl harmonizace označování čokoládových výrobků tak, že jím je *stanovit společné definice a pravidla, pokud jde o složení, výrobní specifikace, balení a označování kakaových a čokoládových výrobků, aby byl zajištěn jejich volný pohyb ve Společenství.*

[27] Označování čokoládových výrobků je v rámci EU již plně harmonizováno (viz body 29 a 45 rozsudku Soudního dvora EU ze dne 25. 11. 2010 ve věci C-47/09, Evropská komise proti Italské republice) a samotným smyslem této harmonizace je umožnit jejich výrobci či dodavatelům, aby při dovozu z jednoho členského státu do druhého použil údaje, které na svém výrobku již uvádí v souladu se směrnicí 2000/36/ES a tyto údaje pouze přeložil do jazyka či jazyků, jimž rozumí spotřebitel v tom členském státě, v němž mají být výrobky prodávány. Stěžovatelka popisuje, že právě takto postupovala: své výrobky nakoupila od dodavatele či výrobce, který je vyrobil buď v Německu, přičemž německá verze směrnice používá termín *Schokoladenpulver*, nebo v Polsku, přičemž polská verze používá zástupně obě označení *proszek czekoladowy* nebo *czekolada w proszku*. Německý nebo polský termín stěžovatelka doslovně přeložila do češtiny do podoby „čokoládový prášek“ a ten použila na svých výrobcích. Nejvyšší správní soud konstatuje, že smyslem harmonizace označování čokoládových výrobků je to, aby mohla postupovat právě takto.

[28] Výklad žalovaného a krajského soudu je naopak s těmito principy v rozporu. Podle tohoto výkladu by dodavatel či prodejce předtím, než začne v České republice prodávat čokoládový výrobek vyrobený v jiném členském státě, musel nejprve uvést označení složení výrobku do souladu s českým zněním směrnice 2000/36/ES. Takový výklad by ale nastoloval domněnku, že na území ČR platí směrnice pouze v českém znění, tedy že zde platí jakási „česká směrnice 2000/36/ES“, což by bylo v přímém rozporu se smyslem harmonizace označování a s rovností jazykových verzí směrnic. Takový výklad by se již blížil stavu před vytvořením vnitřního trhu, kdy by dodavatel či distributor zboží musel nejprve v každém členském státě ověřovat souladnost svého výrobku s požadavky národního právního řádu v podobě národní verze směrnic. Smyslem harmonizace naopak je, aby vyrobil a označil čokoládový výrobek v souladu s tím zněním směrnice 2000/36/ES, které je mu blízké, a následně jej dodal do jakéhokoli jiného členského státu, přičemž stačí název a složení přeložit do jazyka používaného v daném státě.

[29] Nelze se tedy obecně ztotožnit s názorem krajského soudu, že jednotlivé jazykové verze přílohy směrnice 2000/36/ES představují závazné označení potravin pro jednotlivé členské státy. O takových závazných jazykových verzích ostatně nemluví ani nařízení 1169/2011, které v čl. 15 odst. 1 požaduje pouze to, aby se povinné informace o potravině uváděly „*v jazyce snadno srozumitelném spotřebitelům v členských státech, kde je potravinu uváděna na trh.*“ To právě dává stěžovateli možnost, aby použila německý či polský název složky dováženého výrobku, souladný s unijním právem, a pouze jej přeložila do češtiny. Právě to, jak tvrdí, učinila. Je pravdou, že v některých členských státech jsou některá označení potravin zaužívaná a překlad z jiných jazyků by mohl vést ke zmatení spotřebitele. V takovém případě však taková odchylka musí být výslovně uvedena, a to ve všech jazykových verzích. Nařízení 1169/2011 ponechává pro takové řešení prostor v čl. 17 odst. 2 a 3, které stanoví:

2. V členském státě prodeje je povoleno použití názvu potravin, pod kterým je výrobek vyráběn v souladu s právními předpisy a uváděn na trh v členském státě výroby. Neumožňuje-li však použití jiných ustanovení tohoto nařízení, zejména článku 9, aby spotřebitelé v členském státě prodeje zjistili skutečnou povahu potravin a odlišili ji od potravin, s nimiž by mohla být zaměněna, připojí se k názvu potravin další popisné informace, které se uvedou v blízkosti názvu potravin.

3. *Ve výjimečných případech se název potraviny používaný v členském státě výroby nepoužije v členském státě prodeje, pokud se potravina, kterou v členském státě výroby označuje, liší svým složením nebo výrobou od potraviny známé pod daným názvem v členském státě prodeje natolik, že by odstavec 2 nezajistil v členském státě prodeje správné informování spotřebitelů.*

[30] Nyní aplikovaná směrnice 2000/36/ES tuto možnost využívá ve vztahu ke specifickému označení některých výrobků v angličtině, když v příloze I části A bodu 4 písm. d) uvádí: „*Spojené království a Irsko mohou na svém území povolit použití názvu „milk chocolate“ pro pojmenování výrobku podle bodu 5 za podmínky, že je výraz v obou případech doplněn údajem o množství mléčné sušiny stanoveném pro každý z těchto dvou výrobků, a to ve formě „milk solids... % minimum“.*“ Tato specifická národní úprava je však uvedena ve směrnici ve všech jejích jazykových verzích, nikoli pouze v anglické, o níž tu fakticky jde. Pokud by na území ČR měl být použitelný jen termín „čokoláda v prášku“, například proto, že termín „čokoládový prášek“ by byl pro českého spotřebitele z nějakého důvodu matoucí, mělo by to být stanoveno obdobně. Jinak nelze než zopakovat, že jsou všechny jazykové verze stejně závazné.

[31] Rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 6. 2017 ve věci C-422/16, Verband Sozialer Wettbewerb eV proti TofuTown.com GmbH (dále též „rozsudek TofuTown“), na který poukazoval krajský soud, tyto závěry pouze potvrzuje. Zde se jednalo o výklad přílohy VII části III nařízení č. 1308/2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007. V tomto nařízení se ovšem unijní normotvůrce vydal zcela odlišnou cestou, než v nyní aplikované směrnici. V právě uvedené příloze tohoto nařízení totiž výslovně stanovil pro jednotlivé druhy masa a dalších výrobků obchodní názvy, jež se mají použít v jednotlivých zemích pro uvedení na trh. Jednoduše řečeno, v české jazykové verzi směrnice (stejně jako v ostatních) je například v příloze VII části I uvedena tabulka, která uvádí, že pokud je „maso skotu mladšího osmi měsíců“ uváděno na trh v Belgii, je možno použít pro ně obchodní názvy „*veau, viande de veau/kalfsvlees/Kalbfleisch*“, v České republice „*telecť*“, ve Spojeném království „*veal*“, na Slovensku „*teľacie mäso*“ a tak dál. V citovaném případě pak šlo o to, že žalovaný v původním řízení, společnost TofuTown, chtěla používat pro své rostlinné výrobky označení „*máslo*“, „*sýr*“ a podobně ve spojení s označením jejich rostlinného původu („*rostlinný sýr*“, „*tofu máslo*“ aj.), což uvedené nařízení neumožňuje, neboť označení mléčných výrobků je navázáno na označení „*mléko*“, kterým se podle přílohy VII části III bod 1 nařízení č. 1308/2013 rozumí „*výhradně běžná tekutina vylučovaná mléčnou žlázou získaná z jednoho nebo více dojení bez toho, aby se do ní cokoli přidávalo nebo z ní odebíralo*“. V dalších bodech jsou pak stanoveny názvy pro různé mléčné výrobky.

[32] Krajský soud citoval bod 36 tohoto rozsudku, který se týkal prováděcího rozhodnutí Komise 2010/791, kterým se stanoví seznam produktů uvedených v bodě III odst. 1 druhém pododstavci přílohy XII nařízení Rady (ES) č. 1234/2007. I v tomto rozhodnutí Komise je ovšem obsažen seznam produktů souběžně uvádějící různé národní názvy různých mléčných produktů, přičemž SD EU k tomu v bodě 36 rozsudku poznamenal, že „*seznam, který toto rozhodnutí stanoví, obsahuje produkty, u nichž členské státy určily, že na jejich příslušných územích odpovídají kritériím stanoveným přílohou VII částí III bodem 5 druhým pododstavcem nařízení č. 1308/2013 a že označení dotčených produktů jsou uvedena podle jejich tradičního používání v různých jazycích Unie.*“ Jinak řečeno, tímto rozsudkem, citovaným krajským soudem, SD EU pouze potvrdil, že je přípustné, aby v různých jazycích byla používána různá tradiční označení mléčných produktů, která si ne vždy odpovídají (zde konkrétně francouzskému označení „*crème de riz*“ neodpovídal žádný anglický název, neboť žádné spojení „*rice cream*“ či „*rice spray cream*“ nebylo v anglické části seznamu uvedeno). Opět šlo ale o situaci, kdy byl kompletní mnohojazyčný seznam uveden v každé jazykové verzi tohoto rozhodnutí Komise;

NSS ostatně nyní vychází z jeho českého znění, které obsahuje právě citovaný francouzský výraz, neobsahuje však odpovídající výraz anglický.

[33] Rozsudek TofuTown, z něhož vycházel krajský soud, tedy výše rozebranou zásadu, že všechny jazykové verze předpisů EU jsou si rovné, spíše potvrzuje, neboť ukazuje, že pokud mají být v národních jazycích při používání harmonizovaných názvů zohledněna různá jazyková specifika a různé lokálně tradiční názvy v daném členském státě, nevyplyne to pouze z dané jazykové verze předpisu v jazyce daného státu, ale z mnohojazyčné tabulky či seznamu, který bude obsažen v každé jazykové verzi předpisu. Ukazuje to právě i příklad uvedený v onom bodě 36 rozsudku TofuTown. Pokud by francouzský vývozce chtěl do Spojeného království dovážet výrobek, pro který francouzská část tabulky používá označení „*crème de riz*“, nemůže je prostě přeložit do angličtiny jako „*rice cream*“ či „*rice spray cream*“, neboť anglická část tabulky závazných označení takové termíny nepoužívá. To vše se ovšem dozví z jakékoli verze právě citovaného prováděcího rozhodnutí Komise, včetně verze francouzské či české.

[34] Lze tedy uzavřít, že ani krajským soudem citovaný rozsudek TofuTown nijak nezpochybňuje zásadu rovnosti všech jazykových verzí právních předpisů EU. Na základě této zásady musí NSS konstatovat, že stěžovatelce nelze vytýkat, že vycházejíc z německého či polského znění směrnice 2000/36/ES použila na výrobcích Monte označení „čokoládový prášek“ a dále tuto směsnou složku nerozepisovala. Stěžovatelka nebyla povinna zjišťovat, jaké označení používá česká verze této směrnice, a přizpůsobovat mu označení složení při distribuci na území ČR, stačilo termín přeložit do češtiny. Jí zvolený termín „čokoládový prášek“ totiž doslovně odpovídal německému a polskému termínu použitému v této směrnici a nelze ani shledat, že by byl nesrozumitelný, matoucí či dokonce klamavý pro českého spotřebitele (viz požadavky na uvádění nezavádějících informací vyjmenované v čl. 7 odst. 1 a 2 nařízení 1169/2011).

[35] Zaujímat opačný přístup a požadovat po stěžovatelce stažení těchto výrobků z distribuce jen proto, že postupovala v souladu s německým a polským zněním směrnice 2000/36/ES, by bylo čirým formalismem nijak nesloužícím ochraně spotřebitelů, zpochybňovalo by to dosaženou úroveň harmonizace označování čokoládových výrobků na vnitřním trhu EU, ohrožovalo by to plynulé fungování vnitřního trhu v oblasti čokoládových výrobků (viz čl. 1 odst. 1 nařízení 1169/2011) a bylo by to v rozporu s opakovaně uváděnou zásadou rovnosti jazykových verzí unijních právních předpisů. Tato zásada byla opakovaně konstatována v judikatuře Soudního dvora EU, proto ji lze ve smyslu výše uvedeného rozsudku Cilfit označit za *acte éclairé*. Za této situace není třeba, aby Nejvyšší správní soud pokládal Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku, zda se zde uplatní princip rovnosti jazykových verzí právních předpisů EU, jak navrhovala stěžovatelka.

III.B. Právní názor Krajského soudu v Brně

15. Krajský soud v Brně jednak nesdílí východiska, na nichž Nejvyšší správní soud vystavěl své závěry, jednak má za to, že tyto závěry jsou v rozporu s účelem směrnice 2000/36/ES.
16. Předně má soud za to, že se na posuzovanou otázku nepoužije standardní judikatura Soudního dvora týkající se řešení rozporu mezi různými jazykovými verzemi unijního předpisu. Mezi jazykovými verzemi směrnice 2000/36/ES totiž neexistuje žádný rozpor a tyto jazykové verze plní funkci seznamu závazných názvů potravin v příslušném úředním jazyce. Tuto skutečnost dovozuje soud 1) ze srovnání různých jazykových verzí směrnice 2000/36/ES, 2) z pravidla obsaženého v článku 3 odst. 1 směrnice 2000/36/ES, podle něhož jsou názvy potravinových výrobků vymezené v příloze I závazné, a 3) z požadavku na informování o složení v jazyce snadno srozumitelném spotřebitelům v členském státě, kde je potravinová uvozena na trh (viz např. čl. 15 odst. 1 nařízení 1169/2011).

17. Při srovnání jazykových verzí je patrné, že předmětná příloha zjevně obsahuje názvy příznačné pro trh toho kterého členského státu, které často nelze striktně překládat (např. anglické „family milk chocolate“ nebo dodatek používaný v řadě různých jazykových verzí „vermicelli“). V případě „čokolády v prášku“ je to patrné zejména u nizozemského „gesuikerde cacao“, které by po přeložení v očích spotřebitelů jiných členských států zřejmě odpovídalo spíše výrobku vymezenému v příloze I části A pod bodem 2 písm. d). Zcela zásadní při srovnávání jazykových verzí je ovšem už to, že různé jazykové verze obsahují různý počet ekvivalentních názvů pro výrobek vymezený v příloze I části A bod 2 písm. c). Některé jazykové verze pracují pouze s jedním názvem, jiné se dvěma a nizozemská verze dokonce se třemi. Je proto patrné, že se nejedná o pouhé překlady – jazykové mutace, nýbrž o svébytné seznamy závazných názvů v příslušných úředních jazycích, tj. předepsaných pro výrobky určené spotřebitelům toho členského státu, v němž je daný úřední jazyk používán.
18. Kromě toho, že rozdíly mezi jazykovými verzemi v případě přílohy I směrnice 2000/36/ES jsou záměrné a žádoucí, nelze je ani „odstraňovat“ standardními výkladovými prostředky s cílem dosažení jednotného „výkladu“ pro celou Evropskou unii. Žádný takový jednotný výklad ostatně Nejvyšší správní soud nepředestřel. V případě „rozporu“ v označení jednoho závazného názvu by totiž musel uvést, který název má být jednotně napříč Evropskou unií pro daný výrobek používán. Namísto toho Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že lze pro konkrétní výrobek použít překlad kteréhokoliv pojmu uvedeného v kterékoliv jazykové verzi (jeho úvahy lze sice vnímat i tak, že nemůže jít o jen tak ledajakou jazykovou verzi, nicméně na podstatě věci to podle názoru soudu nic nemění). Takový postup neodpovídá standardnímu přístupu k odstraňování rozporů mezi různými jazykovými verzemi unijního předpisu dle judikatury Soudního dvora (viz např. rozsudek ze dne 6. června 2018, Tarragó da Silveira, C-250/17, ECLI:EU:C:2018:398). Zatímco Soudní dvůr vychází *de facto* z jediného, jakési unijní verze předpisu (jejíž konkrétní podobu je nutno dovodit mimo jiné ze srovnání různých jazykových verzí), Nejvyšší správní soud vychází z existence 23 verzí předpisu, z nichž si lze v případě jejich odlišného znění vždy *ad hoc* vybrat jedno, které se jeho adresátu více hodí. Zjednodušeně řečeno, Soudní dvůr vyslovil závěr, že jedna jazyková verze nemůže převážet nad ostatními a je nutno přijmout jednotný výklad, a Nejvyšší správní soud z tohoto pravidla převzal pro své rozhodnutí pouze první část.
19. Skutečnost, že existence různých názvů v různých jazykových verzích přílohy I směrnice 2000/36/ES nepředstavuje rozpor mezi těmito jazykovými verzemi, plyne především z jejího čl. 3 odst. 1. Ten stanoví zcela stěžejní pravidlo, na kterém celá směrnice stojí, tj. požadavek na dodržování závazných názvů výrobků stanovených v příloze I. Rozmělněním tohoto pravidla (mimo jiné připuštěním použití názvu vytvořeného překladem z jiné jazykové verze přílohy I) směrnice pozbývá užitečný účinek.
20. Definování závazných názvů potravin je postaveno obecně (stejně jako konkrétně v čl. 3 odst. 1 směrnice 2000/36/ES) na dvou pravidlech. Prvním z nich je povinnost používat předepsaný název pouze pro potraviny, které odpovídají definici stanovené v daném právním předpise. Druhým pravidlem je povinnost používat pro potraviny, které odpovídají definici stanovené v daném právním předpise, pouze a jen ten název, pod nímž je potravina v daném právním předpise definována. Právě toto druhé pravidlo Nejvyšší správní soud svým právním názorem fakticky popírá. Umožňuje totiž používání blíže neurčeného okruhu možných názvů definované potraviny v závislosti na tom, kterou jazykovou verzi a kterou z možností překladu výrobce pro označení potraviny zvolí. S ohledem na počet jazykových verzí, různorodost používaných označení a možnou variabilitu překladů by bylo možné ve výsledku u každé potraviny dospět k závěru, že směrnice 2000/36/ES pro každou potravinu definuje odhadem až deset názvů, které považuje za závazné.

21. V konečném důsledku vede uvedený výklad k absurdním důsledkům, neboť v takovém případě lze jen velice obtížně zjistit, jaké jsou ony závazné názvy. Výrobci a prodejci je nemožno používat pro jiné výrobky, ačkoliv vůbec nemusejí vědět o tom, že spadají mezi ony závazné názvy. Zároveň je ovšem, jsou-li si toho vědomi, mohou používat jako názvy směsných složek, aniž by rozvedli jejich složení. Spotřebitelé v takovém případě ovšem nemusejí tušit, že se jedná o směsnou složku a jakou konkrétně, neboť nikde nenajdou její definici, ledaže by se jim podařilo postupnými striktnějšími či volnějšími překlady do jednotlivých úředních jazyků Evropské unie nalézt tu jazykovou verzi směrnice 2000/36/ES, která v daném jazyce takovou potravinu definuje. Tak tomu je i v případě pojmu „čokoládový prášek“, jehož definice v české jazykové verzi směrnice není obsažena.
22. Uvedené nedostatky přitom nelze příliš zmírnit ani určitou modifikací závěrů Nejvyššího správního soudu spočívající v tom, že by výrobce mohl používat pouze překlady z těch jazyků, které mají k potravinovému výrobku určitý vztah (např. byly vyrobeny v členském státě, jehož jazykové verzi odpovídá překlad použité směsné složky). I takové pravidlo popírá požadavek na to, aby byly spotřebitelům poskytovány jasné informace o složení výrobku. Ti by totiž museli nejprve zjistit místo výroby, seznámit se s příslušnou jazykovou verzí směrnice 2000/36/ES a zajistit si její překlad (respektive všechny možné překlady). Jelikož všechny výrobky definované pod bodem 2 přílohy I části A jsou do značné míry podobné (v zásadě jde o výrobky spadající do jedné kategorie), není rozhodně samozřejmé, že si český spotřebitel i po cíleném seznámení se směrnicí 2000/36/ES spojí pojem „čokoládový prášek“ právě s výrobkem definovaným jako „čokoláda v prášku“ (a ne např. „kakaový prášek“ či „slazený kakaový prášek“). U výrobců a prodejců by zřejmě ani tak nebylo patrné, jakým možným názvům se musejí při označování jiných než ve směrnici definovaných výrobků vyhnout.
23. Pokud jde o účel směrnice 2000/36/ES spočívající v usnadnění volného pohybu kakaových a čokoládových výrobků, může se zdát, že existence závazných názvů potravin je v rozporu s tímto účelem. Nelze ovšem odhlížet od toho, že usnadněním volného pohybu zboží není myšleno toliko rozvolnění regulace pro výrobce a obchodníky (v takovém případě by ostatně bylo otázkou, proč by byla vůbec taková regulace přijímána), nýbrž přijetí jednotné regulace, která mimo jiné zaručí, že spotřebitelé budou dostatečně chráněni na unijní úrovni, a pro výrobce a obchodníky proto již nebudou existovat žádná další omezení na úrovni vnitrostátní (právě ochrana spotřebitele by totiž mohla být jedním z důvodů přijetí vnitrostátních omezení). Volný pohyb je tedy usnadňován přijetím harmonizovaných pravidel, která odstraňují specifika vnitrostátních regulací (včetně pravidel přijatých za účelem ochrany spotřebitele). Nejvyšší správní soud ovšem usnadnění volného pohybu kakaových a čokoládových výrobků vnímá toliko z pohledu výrobce či obchodníka a ochranu spotřebitele fakticky ponechává toliko na *ad hoc* posouzení, zda může být název výrobku zaměněn s jiným. Pokud by ovšem postačovalo takové pravidlo, bylo by pravidlo obsažené v čl. 3 odst. 1 směrnice 2000/36/ES zcela nadbytečné. A výklad přijatý Nejvyšším správním soudem jej také fakticky vyprazdňuje.
24. Krajský soud nesouhlasí s tím, že by požadavek kladený na žalobce, aby uváděl složení výrobku striktně v souladu s českým zněním přílohy I části A bodu 2 písm. c) směrnice 2000/36/ES, byl pouhým formalismem nijak nesloužícím k ochraně spotřebitelů. Jak již soud uvedl v předchozím rozsudku, nejsou důležité pouze aktuální znalosti příslušných předpisů ze strany spotřebitelů, ale také možnost dohledat si jednotlivé legální definice, závazná označení a přípustná složení potravin. V případě pojmu „čokoládový prášek“ je přitom takové dohledání značně složité (spotřebitel by musel učinit postupně několik netriviálních úvah, aby se dobral k závěru, že patrně půjde o překlad pojmu definovaného v jiné než české jazykové verzi směrnice 2000/36/ES, aniž by ovšem měl jakoukoliv garanci, že tomu tak je). Používáním jiných než závazných označení není uváděn v omyl jen případný informovaný spotřebitel, nýbrž i spotřebitelé, kteří nemají v úmyslu se s unijní úpravou z jakéhokoli důvodu blíže seznámit. I ti, kteří definice obsažené ve směrnici 2000/36/ES neznají, totiž přinejmenším mohou vycházet z předpokladu, že

pro neuvedení složek směsné složky u konkrétního výrobku je dán určitý zákonný důvod, přičemž se mohou domnívat, že tím důvodem je právě existence legální definice dané směsné složky [jak stanoví příloha VII část E bod 2 písm. a) nařízení 1169/2011]. Není-li ovšem směsná složka, jako právě „čokoládový prášek“, definována, nemusí její složení odpovídat požadavkům stanoveným příloze I části A bodu 2 písm. c) směrnice 2000/36/ES. Spotřebitel pak v domnění, že konzumuje potravinu s aprobovaným obsahem (tedy splňující určitá kritéria), může konzumovat potravinu zcela jinou (pro který žádná kritéria v legislativě neexistují). Lpění na dodržování závazných názvů tedy jistě může být vnímáno jako formalismus, nikoliv však samoučelný.

25. Krajský soud proto nadále zastává názor, že označení potraviny (respektive její složky) určené pro spotřebitele určitého členského státu musí respektovat závazné názvy kakaových a čokoládových výrobků uvedené v příslušné jazykové verzi přílohy I směrnice 2000/36/ES, odpovídající jazyku snadno srozumitelnému spotřebitelům daného členského státu. V případě potravin určených spotřebitelům na území České republiky proto musí být používáno závazné označení uvedené v české jazykové verzi přílohy I směrnice 2000/36/ES. Pouze při použití takového označení pro směsnou složku lze také využít pravidla obsaženého v příloze VII části E bodu 2 písm. a) nařízení 1169/2011 (tj. nerozvádět složení směsné složky).
26. Pravidla obsažená v čl. 17 odst. 2 a 3 nařízení 1169/2011 podle názoru soudu naopak dopadají na situace, kdy obsah potravinových výrobků není plně harmonizován a na unijní úrovni nebyly přijaty pro tyto výrobky závazné názvy. V případě výrobků definovaných ve směrnici 2000/36/ES tomu tak ale s ohledem na její čl. 3 odst. 1 je. Výjimka stanovená v příloze I části A bodu 4 písm. d) této směrnice proto není příkladem aplikace uvedených ustanovení nařízení 1169/2011, nýbrž samostatnou legislativní výjimkou pro Spojené království a Irsko z pravidla obsaženého v čl. 3 odst. 1 směrnice ve vztahu k produktům uvedeným v příloze I části A bodu 4 písm. d) a bodu 5.
27. Již v původním rozsudku krajský soud zdůraznil, že legislativně technické provedení (není-li stanovena tabulka všech názvů, která by byla totožná ve všech jazykových verzích, a funkci seznamu závazných názvů v příslušných úředních jazycích používaných v jednotlivých členských státech plní konkrétní jazyková verze směrnice) není nejvhodnější. Zastává ovšem názor, že tato skutečnost není ani důvodem neplatnosti tohoto předpisu, ani důvodem pro úplné rozvolnění pravidla obsaženého v čl. 3 odst. 1 směrnice 2000/36/ES a snížení standardu ochrany spotřebitele. Krajský soud si je vědom toho, že právě z hlediska formy zakotvení seznamu závazných názvů se situace liší od způsobu regulace obsažené například v rozhodnutí Komise 2010/791/EU, kterým se stanoví seznam produktů uvedených v bodě III odst. 1 druhém pododstavci přílohy XII nařízení Rady (ES) č. 1234/2007. Toto rozhodnutí však dokládá, že zakotvení závazných prodejních názvů pro každý členský stát zvlášť není v unijním potravinovém právu výjimečné. Rozsudek Soudního dvora ve věci C-422/16, TofuTown.com (ECLI:EU:C:2017:458) ze stejných důvodů neřeší způsob regulace obsažený ve směrnici 2000/36/ES, nicméně lze z něj dovozovat důsledky přijetí seznamu závazných názvů výrobků pro jednotlivé členské státy, a sice nemožnost používání synonym či překladů závazných názvů.
28. Pro srovnání krajský soud poznamenává, že stejná legislativní technika zakotvení závazných názvů potravinářských výrobků jako v případě směrnice 2000/36/ES byla použita také například ve směrnici Rady 2001/113/ES ze dne 20. prosince 2001 o ovocných džemech, rosolech a marmeládách a kaštanovém krému určených k lidské spotřebě. Také v jejích jazykových verzích jsou patrná vnitrostátní specifika označování některých výrobků [např. český „džem výběrový (extra)“ zjevně není pouhým překladem některé z ostatních jazykových verzí přílohy; dánské „marmelade“ je zase vyhrazeno pro jiné výrobky než například německé či francouzské „marmelade“], která dokládají, že jazykové verze této směrnice zakotvují pro jednotlivé úřední jazyky závazné názvy definovaných výrobků.

IV. Závěr

29. Ačkoliv je Krajský soud v Brně vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, tato skutečnost mu nebrání ve využití práva zakotveného v čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie. Jelikož odlišné stanovisko Soudního dvora Evropské unie může být důvodem pro odchýlení se od závazného právního názoru (viz např. rozsudek Soudního dvora ve věci ve věci C-173/09 Elchinov, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, publikováno pod č. 1723/2008 Sb.NSS), pokládá Krajský soud v Brně Soudnímu dvoru Evropské unie následující otázku:

Má být pravidlo obsažené v příloze VII části E bodu 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. října 2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 a (ES) č. 1925/2006 a o zrušení směrnice Komise 87/250/EHS, směrnice Rady 90/496/EHS, směrnice Komise 1999/10/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES, směrnic Komise 2002/67/ES a 2008/5/ES a nařízení Komise (ES) č. 608/2004, vykládáno tak, že u potraviny určené konečnému spotřebiteli v České republice lze uvádět v rámci složení výrobku směsnou složku vymezenou v příloze I části A bodu 2 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/36/ES ze dne 23. června 2000 o kakaových a čokoládových výrobcích určených k lidské spotřebě, ve znění pozdějších předpisů, bez rozvedení jejího složení pouze v případě, že je tato směsná složka označena přesně podle české jazykové verze přílohy I směrnice 2000/36/ES?

30. V návaznosti na položení předběžné otázky soud podle § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s. přerušil řízení. Poté, co Soudní dvůr o předložené otázce rozhodne, bude v řízení pokračováno (§ 48 odst. 6 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s. *a contrario*).

Brno 25. října 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu

